

Beste mensen,

we zitten nu een half jaar in het Corona tijdperk, bent u al gewend?

Als iets lang duurt wordt het wel gewoon. Velen hebben een groot incasservermogen, ze kunnen zich aanpassen, ze leggen zich neer bij het onvermijdelijke en dan: gewoon doorgaan! Ik heb in bejaardenhuizen als geestelijk verzorger gewerkt. Daar heb ik respect gekregen voor mensen met beperkingen die toch positief bleven en zich niet lieten ontmoedigen. Ook in situaties van verdrukking blijven mensen volhouden. In Oost-Europa ten tijde van het communisme, sommigen pasten zich helemaal aan, anderen slaagden er soms in de waarden, die voor hen van wezenlijk belang waren, hoog te houden. Wat is dan de beste overlevingsstrategie?

In oorlogstijd zijn er mensen doorgeslagen oplossingen te zoeken voor levensvragen, en zich niet machteloos bij de feiten neer te leggen.

Er zijn vreugden in het leven, er is leed dat niet te vermijden valt, er is ook lijden veroorzaakt door eigen schuld.

Toen ik pas in een bejaardenhuis werkte, was ik gevoeliger, ik verwonderde me erover dat men zoveel dagelijkse ongemakken zonder vorm van protest accepteerde. Moet je het normaal vinden dat iemand lang in zijn eigen vuil zit? Ik ging het normaal vinden.

Is het de opdracht van christenen lijden te aanvaarden en de onaangenaamheden in je leven lijdzaam te accepteren? Is dat het kruis dat je wordt opgedragen?

De Samaritaan (in mijn laatste stukjes noem ik hem regelmatig), heeft de gewonde man aan de kant van de weg niet gezegd: wat zielig dat je daar ligt, draag je kruis geduldig, ik zal nog eens voor je bidden. Hij bood de helpende hand.

De boodschap van Jezus is, dacht ik niet: laat de zieken ziek blijven, dat is goed voor hun zieleven, en zij die onrechtvaardig worden behandeld, laten die zich schikken in hun lot, dat is een goede training in nederigheid. Jezus genas mensen, er waren er die zich niet schikten in hun handicap en om hulp riepen. Er zijn er die Jezus daarin zijn nagevolgd. In een gelijkenis (Mattheus 25) spreekt Hij zalig wie hongerigen voeden en zich ontfermen over een hulpeloze vreemdeling.

Leed en onrecht worden niet goedgepraat, het is een kwaad dat mensen ondergaan. Het kruis is een symbool van de dood, lijden is op zichzelf niet goed.

Jezus is het lijden niet uit de weg gegaan, Hij nam het kruis op. Het is een opstand tegen onrecht en verdriet en het kwaad, om daar een einde aan te maken.

Nu zien we lijden, soms onontkoombaar, maar noem het niet normaal, wen er niet aan, blijf je verwonderen. Het is goed als men elkaars pijn verlicht en blijft bidden: verlos ons van de boze!

Een goede Sabbat gewenst.

Roel Dijk